Yabbagabb és a tűzmágus

Számtalan történet regél Yabbagabb, a harcos vándorútjairól, aki egyben varázsló is volt és pszionícista vadtehetség. Nem mint bátor kalandozóra vagy hősre emlékeznek az emberek neve hallatán, hanem egy egyszerű csavargóra, aki mégsem volt annyira közönséges, ahogyan azt szakadt és koszos ruhájáról, borostrás arcába lógó fésületlen hajáról első ránézésre lehetett gondolni. A harcosvarázsló az övéhez egy kopott kardhüvelyt erősített, benne pedig egy ócska kardot tartott, melynek célja az volt, hogy megkülönböztesse vele magát a földműves parasztoktól. Más szerepe nem is lehetett volna a fegyvernek, mert a kard csupán egy markolatból állott, pengéje valahol ott rozsdásodhatott azon falusi szemétdombon, ahonnan a markolatot halászta elő. Így a tokjában azonban egy normális kardnak nézett ki, persze csak addig míg elő nem húzta onnan. Yabbagabb már négy napja maga mögött hagyta Wargpint, és a sűrű tölgyes egy elhanyagolt, ritkán használt ösvényén távolodott mind messzebb a várostól. Remélte, hogy a Wargpinban töltött napjairól szóló történetek nem fognak fennmaradni, mert meglehetősen kényesen hatott volna amúgy sem fényes hírnevére, ha elterjedne az a rengeteg bűnös dolog, melyek elkövetése egyáltalán nem illik egy nagy népszerűségnek örvendő kalandorhoz. Yabbagabb legendáinak megírói azonban csak elvétve tesznek említést a mágusharcos kicsapongásairól, ezért olybá vehetjük, mintha nem is léteztek volna effajta gyarló cselekedetei. Hősünk jókedvűen bandukolt az erdei földúton, és egy ősi törpe bányászdalt fütyörészett. Figyelmetlensége miatt, ~~ha nem is a~~ vesztébe, de majdnem egy girbegurba rozsdás kardba szaladt. A szablyát egy – robusztusnak éppen nem nevezhető – férfi szorongatta mindkét kezével. Az idegen egy szempillantással ezelőtt ugrott elő a csalitból, és láthatólag nagyon meg volt elégedve magával, hogy ilyen könnyedén sikerült meglepnie Yabbagabbot.

– *Segíthetek valamiben kegyelmednek? Ööööö.. Netántalán eltévedt az uraság?* – kérdezte a mágusharcos, és közben megpróbálta szeliden félretolni az útonálló fegyverét, kevés sikerrel. – *Ha Wargpin felé tart, akkor...*

– *Elhallgass, kutya!* – üvöltött rá a zsivány. – *Nekem a kincseid kellenek.*

Yabbagabb megnyugodott, mert pénze az bizony nem volt.

– *Elő az aranyakkal, vagy ha az nincsen, akkor az életeddel fizetsz.*

Yabagabb azonban nem volt anyámasszony katonája. Felvette érzéketlen pókerarcát, úgy válaszolt.

– *Kegyelmed túl öntelt. Én Yabbagabb vagyok, a sárkány- és démonölő. Sok fajtádbeli gőgös és beképzelt fickóval bántam már el. Most egy rovátkával nőni fog a számuk.*

Ha hősünk ettől a monológtól az várta, hogy a zsivány az életéért könyörögve a lába elé borul, akkor férfiasan be kell vallanom, Yabbagabb félreismerte az idegent, bár az útonálló, mintha egy kicsit megtántorodott volna, és néhány lépést hátrált a harcosvarázslótól. Yabbagabbnak ez önbizalmat adott, és újult erővel folytatta beszédét.

– *Nézz magadra, csóró zsivány! Nevetséges piszkafa kardot szorongatsz a kezedben és szakadt láncingedtől remélsz menedéket, miközben a félsziget egyik leghatalmasabb erejű mágusa áll szemben veled. Te akarsz nekem ártani?!*

A csavargó elmosolyodott, és a csalit felé mutatott.

– *Nem én..., majd a társaim.*

Yabbagabb követte az útonálló tekintetét, és azt kellett tapasztalnia, hogy a cserjék és bokrok szövevényéből tucatnyi felajzott íj mered egyenesen rá. Hősünk egy rövidke szünetet kért az idegentől, és lázasan kutakodni kezdett nem létező kincsei után. Az idő telt, és Yabbagabb hamarosan az utolsó zsebét is kifordította. Volt nála még szárított koboldürülék is, de úgy tűnt, az életét nem sikerül megváltania. Most sajnálta csak igazán, hogy Wargpinban megfújták a varázsfüzetét, melyért talán továbbengedte volna ez az ellenszenves fickó. Gonosz vigyor ült ki arcára, ahogy felidézte varázsfüzete eltűnésekor érzett haragjában elkövetett gaztetteit. Most már sejtette, hogy a kocsmát nem illett volna szétvernie, és nem kellett volna beletaposnia a helyi tolvajcég öregapjának képébe sem. Ha nem futna olyan gyorsan, már régen egy sikátorban feküdne elvágott torokkal. De térjünk vissza a jelenbe.

Időközben egy váratlan esemény történt, melyre egyik fél sem számított. Egy jókora medve masírozott elő a csalitból, és megállva az ösvény szélén, alig hallhatóan morogva a két férfit fürkészte. Az, hogy nem rontott azon nyomban az emberekre, annak volt köszönhető, hogy nemrég evett meg egy páncélos lovagot – a lovával egyetemben. Amikor Yabbagabb megpillantotta a vadállatot, csak fejét csóválva mélyet sóhajtott, és azon töprengett, vajon örülnie kellene-e annak, hogy megválaszthatja medveeledelként akar-e az árnyékvilágba utazni, vagy nyílvesszőkkel teletűzdelt tűpárnaként. Mindenesetre támadt egy mentőötlete, és a zsivány szemébe nézve szaporán megszólalt.

– *Ez a medve velem van... Az enyém... A famulusom.*

Bár nem valami határozottan mondta a szavakat, a szerencsétlen férfin megmutatkoztak a kétségbeesés első jelei. Szablyája határozottan remegett a kezében.

– *Nem hiszem el!* – sipákolta, és majdnem elsírta magát elkeseredettségében. – *Bizonyítsd be!*

– *Ám legyen!* – vágta rá Yabbagabb szemrebbenés nélkül. – *Ha a medve engedelmeskedik nekem, akkor utamra engedsz. Megegyeztünk?!* – Meg sem várva az útonálló válaszát, a fenevad felé fordult, és aktivizálta az egyetlen támadó varázslatot, melyet kedve volt megtanulni régi mentora unalmas tanóráin. – *Böfögj famulus, gazdád így parancsolá!* – És lőn világosság, az értetlenül álló medve öblös hangon egy bődületeset böffentett. Yabbagabb vigyorgott, a zsivány pedig pánikba esett.

– *Az állatok ura... vagy egy ősmágus? Én ostoba fajankó, kivel kezdtem ki?* – hebegte, és hanyatthomlok, fegyverét kezéből kiejtve elrohant. Mögötte viszont ott szaladt Yabbagabb is, mert az óriási medvét felidegesítette a böfögés, illetve böfögtetés. A fenevad szörnyűséges bömbölések közepette üldözőbe vette áldozatait.

– *Ne kövess, nagy varázsló! Kérlek hagyj futni. Kíméld meg nyomo-*

rult életem – lihegte a csavargó, miközben hátrahátra pillantott a nyomában loholó Yabbagabbra. Végre elérték ama hatalmas tölgyet, melyet még a megvadult medveóriás sem lehetett képes kidönteni. Ez megváltásnak tűnt hősünk számára, mert tekintélyes sörhasa, amire egyébként más körülmények között annyira büszke volt, most megakadályozta volna már akárcsak néhány méter megtételében is. Az útonállót követve fürgén felkapaszkodott a fa kérges törzsén egy biztonságot nyújtó oldalágra. Szerencsére a medve túl hatalmas volt ahhoz, hogy utánuk másszon, így átmenetileg megmenekültek. Yabbagabb megpróbálta megnyugtatni a zsiványt.

– *Mielőtt lerúgnál az ágról, közlöm veled, hogy nem követlek, nem üldözlek, csupán én is ez elől az otromba behemót elől menekültemk fel a fára.*

– *Elvesztetted a famulusod felett az irányítást?* – nézátt rá meglepetten a zsivány.

– *Nem volt semmiféle kontrollálás. Most láttam először ezt a medvét. Csupán annyit csináltam, amennyire varázserőmből tellett... Megböfögtettem.*

Az útonálló előbbi félelemmel teli arcáról először értetlenséget, aztán haragot lehetett leolvasni. Megigazította sisakját, és megviselt láncingét, majd araszolva megindult Yabbagabb felé.

– *Szóval csak megböföggtetted, felidegesítetted ezt az átokozott vadállatot. Akkor nem is vagy nagy varázsló. Azonnal fogod a kardod, és lemászol! Kergesd el vagy öld meg a medvét!*

Yabbagabb szája mosolyra húzódott.

– *Én ugyan le nem megyek. Ez a kardhüvely csak dísznek van az oldalamon. A benne lévő fegyver mindössze egy markolatból áll.*

A szemléletesség kedvéért elő is húzta a kardmarkolatot, de utána rögtön rájött, hibát követett el. Társa látva, hogy neki sincs fegyvere, fogcsikorgatva, dühtől habzó szájjal tovább csúszott hozzá a fa oldalágán.

– *Ha nem tudod legyőzni a medvét, akkor majd felzabáltatlak vele, vagy ne legyen többé Drumer a nevem. A kajától talán megnyugszik, és odébbáll.*

– *Várj már egy picit!* – mondta Yabbagabb, miközben lázasan gondolkozott. – *Mi van az íjászaiddal? Miért nem lövik le a medvét?*

– *Azért, mert nincsenek semmilyen társaim. Ostoba vándor, egyszerű fabábukat állítottam fel az út mentén. Hogy lehet valaki ilyen hülye, hogy bedől a legócskább trükköknek?*

Yabbagabb nem szerette ha átverik, de legfőképpen azt nem tudta elviselni, ha a maga által oly nagyra tartott intelligenciáját becsmérlik. Feltűrte köpönyege ujjait, és vöröslő fejjel elkezdett ő is a zsivány felé araszolni. Nem szépítem a dolgot, kettejük küzdelme nem volt egy gigászi párviadal. Az első néhány karmolás, harapdálás és hajcibálás után egymásba csimpaszkodva mindketten leestek a fáról. Bámulatos fürgeséggel ugrottal fel földetérésük színhelyéről – egy tüskebokorból, majd lökdösődve a nagy tölgy felé iramodtak, de eme cselekedetüknek már nem sok foganatja volt. Ugyanis a medve időközben elcammoghatott, híre-hamve se volt a közelben. Yabbagabb és a zsivány egymással mit sem foglalkozva összeszedték elhajigált tárgyaikat, majd hősünk volt az, aki először megszólalt.

– *Te egy igazi széllhámos vagy. Majdnem sikerült engem is átverned. Másodszorra, egy másik vándornál biztosan beválna a cseled... Egy nappal, ezelőtt elhaladtam egy lassan cammogó*

utazó mellett, aki errefelé tartott. Nem láttam nála semmilyen fegyvert, viszont díszes selyemköntöst és vöröslő drágaköves gyűrűket viselt. Könnyű préda egy magadfajta fickónak. – A zsivány megvakarta a fejét, erősen töprenghetett a hallottakon.

– *Talán igazad van. Mindazonáltal, ha lenne egy társam, könnyebben menne a dolog.*

Yabbagabbnak kapóra jött az alkalom. Erszényében egy darabka pénzérme sem volt, pedig új fegyvereket és varázskönyvet szeretett volna vásárolni.

– *Társat nem kell keresned, mert már megtaláltad. A földkerekség legnagyobb zsiványa, Yabbagabb áll előtted.*

Így történt, hogy Yabbagabb és a magát Drumernek nevező útonálló szövetséget kötött, attól a kevésbé nemes szándéktól vezérelve, hogy kifosszanak egy gyámoltalan magányos öregembert, aki balszerencséjére, mit sem sejtve közeledett feléjük. Megigazították a fabábukat és a nyílvesszőket, majd nagyképűen, karbatett kézzel az ösvény közepére álltak, és türelmesen várták a vándor érkezését.

– *Nem lehet, hogy azért nem hord fegyvert, mert jelentős mágikus hatalommal rendelkezik?* – kérdezte bizonytalanul Drumer.

– *Nálam biztosan nem erősebb varázsló.*

Hosszú csend...

– *És ha valamely távoli vidék harcművészével állunk szemben?*

– *Ejnye, no! Ne idegeskedj már. Hiszen kétszeres túlerőben vagyunk. Meg aztán úgyse mer ellenszegülni az akaratunknak, mikor meglátja a bozótosból rámeredő nyílvesszőket.* – Drumer végre megnyugodott, és helyeslően bólogatott. Nem messze előttük, ahol az ösvény elkanyarodott, egy vándor tűnt fel. Yabbagabbot rossz előérzet kerítette hatalmába, de nem hátrált meg. Az egész ösvényre, egy természetellensen meleg, láthatalan búra ereszkedett. A levegő páratartalma szokatlanul magasra emelkedett, és csípős füst terjengett a széllel. Bár a férfi öreg volt már, szálfatermete, vöröses fénytől csillogó szeme és előkelő, rúnákkal díszített öltözéke tekintélyről és hatalomról árulkodott. Az idegen szótlanul megállt, és mozdulatlanságba dermedt.

– *Ide a kincseidet, tata! És ne próbálkozz semmilyen trükkel, mert széjjelhasítalak* - mondotta Drumer, és előrántotta kardját.

Az öreg még mindig mozdulatlanul állva válaszolt.

– *Nyavajás zsiványok! Erőtök és gonoszságotok szánalmasan eltörtpül az én ördögi hatalmamhoz képest. Most továbbmegyek, ti pedig elkotródtok az utamból.*

– *Jobb lesz öregember, ha betekintesz jobbrabalra a bozótosba. Tucatnyi felajzott íj szegeződik rád. Na, mi lesz a pénzzel?! Ne haragíts fel, kutya!*

Yabbagabb és Drumer arra számított, hogy most meg fog íjedni áldozatuk, azonban az idegen szeméből csak mérhetetlen haragot lehetett kiolvasni. Nem nézte meg, hogy valóban körbevették-e íjászok, mindössze felemelte kezét, és néhány rúnát írt le a levegőbe. Mozdulatainak következménye elementáris erejű volt. Az ösvény mindkét oldalán, ahol a fabábuk álltak, gigantikus tűzgolyózuhatag söpört végig. A tűzlabdák elpusztítottak mindent, ami az útjukba került. Évszázados tölgyek robbantak szilánkokra. Por, pernye és megfeketedett madarak tetemei takarták be az utat.

– *Azért ez durva volt* – motyogta Yabbagabb, üzenetét a Szerencse Istennőjének szánva. – *Hatalmas tűzmágus, én nem ezzel a zsiránnyal vagyok, most láttam először. Én... én túsz voltam. Köszönet néked, hogy kiszabadítottál.*

Drumer meghökkenve bámulta a mágusharcost, aki a varázslóhoz lépett, hogy alázatosan kezetcsókoljon neki.

– *Hazudik! Ő találta ki az egész rablást. Kegyelmezz nekem, és cserébe megkapod e mocskos féreg életét* – sipákolta Drumer.

A tűzmágus már kántálta volna a gyilkos igét, melynek hatására gyorsan, de annál nagyobb szenvedéssel pusztult volna el az előtte álló két szerencsétlen flótás, azonban valamilyen ismeretlen okból mégsem ezt tette. Egy csendvarázslattal megakadályozta a további vádaskodásukat, majd úgy döntött, hogy egy darabig még életben hagyja őket. Energiák kusza szövevényéből összefont ketrec jelent meg az útonállók körül. Yabbagabb hiába próbálkozott, nem tudott kiszabadulni belőle. A rácsok erősebbnek bizonyultak, mintha vasól lettek volna. A tűzmágus egy csettintésére az egész ketrec felemelkedett a levegőbe, és a börtön lassan lebegve követte foglyulejtőjüket. Hamarosan letértek az ösvényről, és egy erdei vadcsapáson folytatták útjukat. Majdnem fél napot vett igénybe, míg megérkeztek a tűzmágus birtokára. Az öreg tölgyek ölelte terület sivárnak, kihaltnak tűnt, fogvatartójuk ódon kastélyát kiégett pusztaság vette körül. Nemhogy bokrok, de még fű se nőtt a tisztáson. Amikor a kapuhoz érkeztek, az magától felemelkedett, és a mögötte megbúvó folyosók vörös fénnyel izzó falai szinte megvakították a zsiványokat.

– *Mint a Kilenc Pokolban...* – jegyezte meg Yabbagabb, nem mintha valaha is járt volna az említett helyen. Mikor ráeszmélt, hogy társa hallotta a szavait, vagyis a csendvarázs végre megszűnt, egyből a tűzvarázslóhoz fordult, és megkérdezte, ami fogságba esésük óta nyomasztotta.

– *Mi lesz a sorsunk? Levágod a kezünket, ahogy azt a tolvajokkal szokás csinálni?*

A tűzmágus töprengően összehúzta sűrű szemöldökét.

– *Jó ötlet, de nem szokásom a könyörületesség. Ha ott az ösvényen nem tudtam volna megvédeni magam, már nem élnék. Nincs igazam?*

A mágusharcos és a tolvaj szinte egyszerre szólaltak meg.

– *Hova gondolsz?! Dehogyis! Ugyanmár! Mi csak egy kis pénzt kértünk tőled.. Kolduló szerzetesek vagyunk. Teljesen félreérted a helyzetet.*

A tűzmágus pattintott egyet az ujjával, ismét egy csendvarázst aktivizálva.

– *Ostoba fecsegésetek jobban kifáraszt, mintha Calorge-gal a félsziget nagy mágusával vívtam volna varázspárviadalt. Szeretném minél előbb lezárni ezt az ügyet. A Szerencse Istennője különösen kedvelheti egyikőtöket, mert megkért, adjak esélyt, hogy megmeneküljetek a kínhaláltól. Mivel nem áll szándékomban megsérteni a Szerencse – általam oly nagyra becsült – Úrnőjét, ezért teljesíttem akaratát, egy próba elé állítalak benneteket. Kövessetek!*

Követni nem volt megerőltető a mágust, mert még mindig az energiaketrecben ültek, az pedig létrehozója után lebegett. Áthaladva egy vasajtón kis, ablakok nélküli kamrába érkeztek. A helyiség tükörsima padlóján egy mágikus pentagramma díszelgett. A tűzmágus megint kántált valamit, mert egy nagy faláda jelent meg Drumer mellett a ketrecben. A doboz teteje hirtelen felpattant, ám a hősünk által elképzelt rettenetes szörnyeteg helyett üvegcséket tartalmazott.

– *Mindegyikőtök egy fiolát választhat. Ez talán segíteni fog, hogy keresztül tudjátok verekedni magatokat a labirintusomon. Alaposan fontoljátok meg, mit választotok. Amíg döntötök, körülnézek a földalatti járatokban, megvannak-e még a szörnyetegeim.*

Beszédét befejezve rálépett a pentagrammára, és eltűnt. Drumer nem habozott, máris a ládában matatott. Mikor úgy érezte, hogy megtalálta a kívánt tárgyat, átengedte a terepet Yabbagabbnak. A mágusharcos alig hajolt a láda fölé, a vasajtón belépve visszaérkezett a kastély ura, és egy kézmozdulattal eltüntette a kincsesdobozt és az erőtérketrecet.

– *Még nem választottam* – motyogta mérgesen Yabbagabb.

– *Most már nem is fogsz. Azt tanácsolom, hogy a labirintusban fürgébb legyél.* – A tűzmágus a maga részéről le is zárta a vitát. – *Lépjetek rá a pentagrammára, és nem lesz más dolgotok, mint kijutni a labirintusból.*

Yabbagabb bosszút forralt az aljas mágus ellen, de most nem tett mást, csak dühödten ráugrott a mágikus jelre, melynek hatására azonnal eltűnt. Társa követte... Röviddel ezután a kastély alatt elterülő labirintusrendszer hideg padlójához kenődtek. Nem voltak hozzászokva a teleportáláshoz, nem tudták megérkezésük után mennyi ideig lehettek ájultak. Mikor kitisztult a fejük, és elmúlt a rosszullétük, elindultak egy szimpatikus irányba. Drumer megitta az italát, és most már érzékelte, merre kell menniük ahhoz, hogy kijussanak az útvesztőből. Majd Yabbagabb megdöbbenésére megivott még egy folyadékot, és így már a rejtett csapdákat és folyosókat is fel tudta fedezni.

– *Mintha a mágus azt mondta volna, hogy mindegyikünk csak egy fiolát vihet magával.*

– *Kit érdekel az a szenilis vénember. Ha mögöttem maradsz, hamarosan a kijáratnál leszünk.*

Két perc múlva megtalálták a labirintus kijáratához vezető folyosót, melyből néha-néha kisebb járatok ágaztak le. Az egyik ilyen leágazásból egy borzalmas külsejű, sápadt bőrű, iszonyatos valami dülöngélt elő. Rothadó húsa foszlányokban csüngött még megmaradt testén. Habár szemüregei mélyek és üresek voltak, megállíthatatlanul vánszorgott a ledöbbent Yabbagabb felé. Testét talán csak az az ütött kopott bőrvért tartotta össze, mely mellkasát és hátát borította. A nem emberi, ámde humanoid förmedvény, hosszú sárgás karmaival megrohamozta két áldozatát.

– *Csak egy zombi* – dörmögte Drumer, és kettévágta kardjával. Yabbagabb mikor magához tért az élőholt látványa okozta sokkból, mérges volt magára, amiért egy ilyen gyenge szörnytől megijedt. Úgy tűnt, túl táposak ahhoz, hogy a tűzmágus labirintusa kihívást jelentsen számukra. Ezt a nézetét rögtön megváltoztatta, mert szemből két tucat zombi közeledett feléjük teknősbéka alakzatban. Yabbagabb feltűnés nélkül lemaradt Drumertől, aki egy szemernyit se volt hajlandó lassítani. Társa valamelyik titkos zsebéből egy harmadik üvegcse került elő. Mielőtt az élőholtak hada a közelébe juthatott volna, felhajtotta az italt, majd nagy levegőt véve óriási lángcsóvát okádott a seregre. A zombik porrá égve rogytak össze. Yabbagabb fürgén a tolvaj mellé kocogott.

– *Hé te zsiványl Hány fiolát loptál el a mágustól?*

– *Még nem számoltam össze...* – vigyorgott Drumer. – *Nemsokára a kijárathoz érünk, oda pedig bizonyosan egy nagyhatalmú őrzőt állított fogvatartónk. Ezért én megiszom eme sebezhetetlenség italát, és odébbálok, míg a folyadék hatása tart. Te meg majd kijutsz a nagy eszeddel, amire annyira büszke vagy.*

Hősünk már ugrott is, hogy kitépje társa kezéből a fiolát, de nem volt elég gyors. A csavargó felhajtotta a sebezhetetlenség italát, és... és nem az történt amire számított. Drumer apró cafatokra robbant! Yabbagabb letörölte arcáról volt társa vérét, és közben szidta magát, miért is nem jutott előbb eszébe, hogy egy-két mágikus folyadéknál többnek nem szabad egyszerre működésben lenie a szervezetben, mert az olyan beláthatatlan következményekkel járhat, mint eme zsiványnál volt tapasztalható. A mágusharcos nem kedvelte az útonállót, ezért különösebben nem hatotta meg társa halála.

– *Hát nem te voltál a Szerencse Istennőjének kegyeltje* - dörmögte a valahai Drumer húscafatait szemlélve. Felszedte az útonálló rozsdás szablyáját, majd szemügyre vette társa megmaradt italait. A címkéket elolvasva, az adott helyzetben mindegyik teljesen feleslegesnek tűnt. A tetszhalál és a tollpiheesés italok semmire sem jók. A gyógyítólére még szüksége lehet, azonban a repülés itala megintcsak alkalmatlan, mert a folyosó túl alacsony ahhoz, hogy a szörnyetegek ne érjenek fel a plafonig. Yabbagabb komoran és túlélését illető kétségeivel küszködve közeledett a kijárathoz. Miféle félelmetes bestia őrizheti a kaput? A járat kanyarodott, és a kastélyban látotthoz hasonló teleportálókamrához jutott. A pentagrammát pedig nem más, mint egy foszladozó bőrű, halálontúli lény őrizte, aki most szemek nélküli üregeivel hősünket fürkészte.

– *Csak egy zombi* – kacagott fel Yabbagabb, és kardjával lesújtott a lassú mozgású szörnyetegre, majd lecsapott mégegyszer és harmadszor is, míg egy vágásnál szét nem tört a szablya. A zombi sértetlenül állta Yabbagabb támadásait, meg se tántorodott, de még egy karcolás se volt látható sápadt bőrén.

– *Nem csak zombi...* – röhögte az élőholt, és lecsapott.

– *Yu–Yu zombi!*

Hősünk megroggyant, mikor a sem élő, sem holt lény egy nagyobb húsdarabot szakított ki törzséből, majd megfordult és elhatalmasodó ájulásával küszködve hanyatt-homlok visszamenekült a labirintus sötétjébe, elkeseredetten, elkönyvelve, hogy soha többé nem közelítheti meg a szabadságot jelentő pentagrammát. Rabságra ítéltetett a tűzmágus labirintusában, míg meg nem hal. A kapu őrzője egy yu-yu zombi, aki soha nem alszik, soha nem eszik, mindig éber és szakadatlanul ellátja feladatát. Vigyáz a kijáratra. E lény a negatív energiák szülötte, közönséges fegyver nem használ ellene. Yabbagabb sejtette, hogy az élőholt nem fogja követni, mert az ilyen zombikba szorult annyi értelem, hogy rájöjjenek, ha az áldozat nyomába erednének, a labirintusban könnyedén ki lehetne játszani őket, és mögéjük kerülve harc nélkül elérhető lenne a teleportálókamra. Hősünk előhalászta a mágikus italait, és bevedelte a

gyógylé feliratú fiola tartalmát. Ha sebe nem is nagyon gyógyult be, fájdalma meg kábultsága elmúlt, és ahogy egy terv kezdett mind jobban kibontakozni a fejében, úgy oszlott el letargiája is. Hogyan láthatta őt a szörny? Hiszen nincs is szeme. És Yabbagabb most már tudta, a zombi nem lát sehogyan, csak az élőt érzékeli. Vagyis, ha halott lenne, könnyedén kijuthatna innen, mert az élőholt számára teljesen láthatatlanná válna. Hősünk fölpattant helyéről, és elindult vissza a yu-yu zombihoz. Az út alatt megivott egy italt, és ettől kezdve már repült, majd megivott egy másikat is, és innentől holtan lebegett tovább – tetszhalott volt. Nem lélegzett, nem dobogott a szíve, de érzékelte a környezetét, és mentálisan koncentrálva irányította halott testét merre repüljön. Megérkezett a kamrába, és a zombi nem figyelt fel rá. Meg se rezzent, mikor a mágusharcos leszállt mellette a mágikus vésetre és elteleportálódott. Akárcsak az első utazás alkalmával, most is elvesztette az eszméletét...

A kastély egy nagyobb termében tért magához, és legnagyobb sajnálatára képtelen volt megmozdulni. A repülés varázs elmúlt, a tetszhalál italának hatása azonban még nem szűnt meg. Yabbagabb mellet a tűzmágus állt, és a kezében tartott könyvből valamilyen varázslatot olvasott fel. A mágusharcos először nem értette, hogy az öreg varázsló miért kántál zombi teremtése varázslatot, majd egy pillanattal később észbekapott. Az ostoba mágus, amikor rátalált, nyilván azt gondolta, hogy belehalt a törzsén lévő mély sebbe, és most egy zombit akar készíteni a hullájából. Yabbagabbot démoni düh szállta meg a tűzmágus eme oltári baklövése és orcátlan cselekedete miatt. Ő teljesítette a feltételeket, elnyerte a szabadságát. Ehelyett azonban ez a sátáni és ütődött varázsló, egy értelem nélküli táptalan élőholtat akar alkotni belőle. Alig bírta kivárni, hogy elmúljon a tetszhalál ital hatása. Végre eljött az idő, mikor érezte, hogy újra ura lett testének. Nagyjából ekkor fejezte be a tűzmágus a varázslatát.

– *Kelj fel, zombi!* – mondotta, és Yabbagabb feltápászkodott.

– *Jöjj ide zombi!* – szólott ismét, immáron önelégült mosollyal a tűzmágus, és Yabbagabb odaballagott, majd úgy férfiasságán rúgta a meglepetten és védtelenül álló mágust – aki, a teljes nyugalmat és mágiamentes környezetet igénylő zombi alkotása varázslat miatt, kénytelen volt rövid időre megválni varázstárgyaitól és védelmező auráitól –, hogy a szerencsétlennek az arcára fagyott a vigyor. Míg a tűzmágus mozgásképtelenül a földön fetrengett, és elfojtott hangon, megállás nélkül káromkodott, addig Yabbagabb a személyét ért kellemetlenségek miatt, a lehető legkevesebb elégtételnek tartotta, hogy eltegye a mágus varázskönyvét. Majd nem várva meg, míg a hatalmas varázsló visszanyerje erejét, és képes legyen összefüggően elmondani egy varázslatot, gyorsan az ablakhoz szaladt benyakalva a tollpiheesés italát. Elmosolyodott, és egy utolsót integetett a haragtól tűzvörös fejű öregapónak, majd elrugaszkodott a faltól, és lassan a kastély lábához ereszkedett. Végigrohant a kiégett tisztáson, és eltűnt a cserjék és bozótosok sűrűjében. Hősünk elkönyvelte magában, ha szentté nem is fogják avatni, útonállásra többé biztosan nem adja a fejét.

Dörnyei Kálmán

Varázstárgyak az AD&D-hez

Egy gnóm mágus gyűjteménye

Kaldar Barg gnóm varázsló volt. Egy kiváló harcosokból és papokból alakult kalandozótársaság hasznavehetetlen mágiaűzőjeként tartották számon, aki sem a fegyverforgatásban, sem az ártó mágiában nem jeleskedett. Mégis alig kellett néhány évnek eltelnie, hogy a csapat oszlopos tagjává emelkedjék. Hírnevét mintegy három tucat varázstárgy megalkotásával vívta ki, melyek nagy segítségül szolgálhatnak egy olyan igazán összetartó társaságnak, mint amilyen Kaldar Barg kalandozócsapata. Ízelítőül bemutatunk néhányat tárgyaiból:

Illúzióromboló gyöngy

E gyöngy birtokosa igen nagy hatalomhoz juthat a varázstárgy által, ha helyesen használja fel annak mágiáját. Elkészítése szintén a gnóm nevéhez fűződik, aki egy rettegett illuzionista likvidálása után behatóan tanulmányozta az exzsarnok palotájának védelmi rendszerét. Rengeteg idejébe és erőfeszítésébe telt, de végül sikerült megismernie és megértenie az illúziók

természetét, működését, így olyan eszközt alkotott meg, melyet hatásosan vethetett be a mágia eme típusa ellen. A gyöngy hozzá nem értők szemében jellegtelen, értéktelen csecsebecsének tűnik mindaddig, míg tulajdonosa bármiféle illúzióval nem kerül szembe. Alapesetben, ha a karakter illúzióra gyanakszik, mentődobásra jogosult. Ha ezt elvéti, nem sokat tehet a rá ható mágia ellen. Viszont, ha rendelkezik a varázstárggyal, újabb mentődobásra jogosult, sőt ezt annyiszor +1 bónusszal teheti meg, ahány sikeres mentőt tett társa győzködi (pl.: Öt karakterből álló parti halad az úton. Nevük legyen: A, B, C, D és E. Hirtelen tizenöt félork és három hegyi törpe ront rájuk. „A" gyanakodni kezd, hiszen köztudott, hogy a hegyi törpék utálják a félorkokat. Megtagadja az illúziót – sikeres mentőt dob –, így kiderül, hogy csak a törpék valódiak. Kiabálva elmondja társainak felfedezését, így ők is mentőt dobhatnak. Ez csak „B"-nek sikerül, viszont „C", „D" és „E" elvéti a dobást. „A" erre előveszi az illúzióromboló gyöngyöt és „C" kezébe adja, vagyis „C" újabb mentőt dob, de már +2